

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1890.

40de Jargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt ved Konferencen i Logan den 3die August 1890.

Jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger til de Sidste-Dages Hellige, som her ere forsamlede til Konference, og haaber at nyde Guds Lands Bistand.

Hvad der især hviler paa mit Sind, er med Hensyn til den Enighed, som burde gjøre sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige. Frelseren jagde til sine Apostle i Fortiden: „Uden I ere Et, ere I ikke mine“, og atter: „jeg og Faderen, vi ere Et.“ Dette Princip — Enighed — er af stor Betydning for os, som et Folk. Trods al den Strid og Uenighed, som eksisterer blandt Jordens Sekter, har jeg endnu aldrig hørt Noget lære, at der var Uenighed mellem Gud Fader, Guds Søn og Gud den Helligaand. De ere Et; de have altid været Et; de vil altid blive Et fra Ewighed og til Ewighed. Vor himmelske Fader staar som Hovedet; han er vor Slægts Ophav og Grundlæggeren af Saliggjorelsens Plan for Menneskenes Børn; han har skabt denne Klode og befolknet den, samt givet Love til vor Vejledning.

Dette Princip er meget tydelig forklaret i Aabenbaringen angaaende de forskjellige Riger. Der er et celestiaalt Rige, et terrestiaalt Rige, og et telestiaalt Rige. Der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maaens Glans, en anden som Stjernernes Glans, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, jaaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse. I Guds celestiale Rige findes Enhed.

Naar man læser i Bibelen, Mormons Bog og Værdommens og Pagtens Bog, om Guds Handlemaade med sine Børn, kan vi se, at Herren i alle Tidsalbre har oprejst Mænd, til hvilke han har stænket det hellige Præstedomme, det vil sige, Myndighed til at forvalte i sit Sted paa Jorden. Disse Mænd have altid været bejælede af Enighed, samt haft Forbindelse med Faderen, Sønnen og den Helligaand. Den Helligaand blev givet til Fader Adam; under dens Indflydelse velsignede han sine Sønner og sit øvrige Afkom.

Adam, Enof, Moſes, Noah, Abraham, Iſak, Jakob, ja, alle de gamle Patriarker og Profeter havde Forbindelse med den Almægtige. De vare Alle paavirkede til at ſøge Herren, thi de viſte, at derſom Forbindelsen med Himlene blev afſkaaret, kunde de ikke røgte deres anſvarſfulde Kalb. De ſtolede paa Herren for Aabenbaring, Lys og Kundſkab for at kunne udføre hans Vilje. Denne Enighed, ſom Gud ſaaledes fordrede af Profeterne og Patriarkerne, og ſom Jeſus fordrede af ſine Apſtle, blev ogſaa fordret af Profeten Joſeph og hans Medarbejdere. Gud har fordret Enighed af ſine Hellige ligesaa Jordens Skabelſe og indtil vor Tid. Jeg har aldrig hørt eller læſt om nogen Mand, der har ſtaaet ſom Hoved for Guds Bærf paa Jorden, der ikke har jøgt til den Almægtige om Viſtand, medens han har indehaſt en ſaadan Stilling; og Herren har beſtiget ham. Det er min Overbeviſning, at Gud aldrig vil tillade en Mand, til hvem han har anbetroet et ſaa vigtigt Hverv, ſom at lede Iſrael, at fare vild eller lede hans Børn fra Pligtens Sti. Den Almægtige vilde, paa en eller anden Maade, forſlytte en ſaadan Mand fra ſit Embede.

I alle Tidsaldre har det været en Nødvendighed for Guds Hellige, at være enige. Om vi ville tillade os, for nogle Øjeblikke, at betragte Riger og Folk i det Forbigangne, da ville vi finde, at formedelſt Splid og Uenighed have de paadraget ſig Alfaderens Miſſag og Brede. By efter By, Nation efter Nation har blevet ødelagt ved Herrens Straffedomme naar de have naaet til Modenhed i deres Ugudelighed, hvilke var Tilfældet med Sodoma, Gomorra, Babylon, Ninive, Tyrus, Sidon og mange andre Byer og Lande i

Fortiden. Lad mig ſige med et Ord: det er en Umulighed for Guds Folk at have Fremgang uden Enighed. Moſes havde Forbindelse med Gud og talte med ham „Anſigt til Anſigt, ligesom en Mand taler med ſin Næſte“. Herren ſkrev de ti Bud, paa to Sten-
 tabler, til Vejledning for Iſraels Børn. Da Moſes kom ned af Bjerget og ſaa Iſraels Børns Fraſald, Oprør og Vederſtyggelighed — at de havde ſtøbt en Guldkalb i hans Fraværelſe, blev han ſaa forbitret over deres Ugudelighed, at han kaſtede Tablerne paa Marken, ſaa de ſønderſloges.

Om vi ville betragte Guds Folks Hiſtorie i alle Tidsaldre ville vi opdage, at det har været nødvendigt for dem, at være enige og virke tilſammen for et og ſamme Maal. „Jeſus ſagde: „Seg og Faderen, vi ere Et,“ og atter: „Seg kom ned af Himlen, ikke at jeg ſkal gjøre min Vilje, men hans Vilje, ſom mig udfendte.“ Denne Enighed er aldrig bleven brudt mellem Faderen og Sønnen. Den første Aabenbaring, ſom var givet til Profeten Joſef, var af Faderen og Sønnen. Diſſe to Perſoner aabenbarede ſig for ham, og ſom Svar paa Joſefs hdmthge Bon ſiger Faderen, idet han peger paa Sønnen: „dette er min Son, den Eſſelige. Hør ham!“

En ſuldstændig Enighed var nødvendig mellem Gud og hans Profeter og Apſtle i Fortiden, og det er af lige ſaa stor Nødvendighed for os i vor Tid, at have denne indbyrdes Enighed, ſom det var for det gamle Iſrael, om vi ſkulde forvente, at nyde Guds Beſtiſnelſer. Ligesaa den Tid Profeten Joſef modtog Aabenbaring fra det Høje og blev beſeglet med det hellige Præſtedomme, og indtil han endte ſit Liv ſom en Martyr for Sandheden, nød han den Helligaands Gave

og Kraft. Han var forenet med den Almægtige, med Jesus Kristus, den Helligaand, Peter, Jakob, Johannes og Johannes den Døber. Han modtog Præstedømmet ved deres Administration, og fik Myndighed til at kalde tolv Apostle. Hvem vare de? Herren sagde til ham: „de Tolv ere de, som ønske at paatage sig mit Navn i den fulde Hensigt, at gjøre min Vilje, og om de dette gjør, skal de gaa ud i al Verden og prædike mit Evangelium for al Skabningen.“ Vi ere tildeels bekendte med de tolv Apostles Historie. Jeg har selv været forenet med de Tolvs Kvorum for over halvtredstindstyve Aar, og er saaledes bekendt med disse Mænds Bandel. Da Profeten Josef organiserede dette Kvorum, belærte han dem ogsaa blandt Andet om Principet Enighed. Han lærte dem Nødvendigheden af at være af et Hjerter og et Sind, og at de måtte paatage sig Kristi Navn i dets fulde Betydning; og naar Gud befalte dem at udføre Noget, da at gjøre det; om de vare kaldede til at gaa paa Mission, da være villige til at forjage deres Hjem og Familie, og gaa til fremmede Lande for at prædike Evangeliet. Jeg begav mig paa en Mission sets Uger efter mit Giftermaal, og var borte i omtrent tre Aar. Ligeledes med mange andre af Brødrene. Det kom ikke i Betragtning, hvad timeligt Arbejde vi havde at udrette, thi naar vi bleve kaldede til at gaa til fjerne Lande, for at prædike Evangeliet for vore Medmennesker, da vare vi villige dertil.

Dette var en af Apostelembedets Pligter. En anden Pligt var at være enige. Vi kunde ikke stride med hverandre, thi om vi dette havde gjort, vilde Guds Aand have forladt os, og Herren vilde have revjet os derfor. Under Guds celestiale Lov maa Menne-

skene være enige, elske hverandre, og understøtte det hellige Præstedømme, og saaledes ære vor himmelske Fader, og beredes for Modtagelsen af en evig Arv i den tilkommende Verden.

Som jeg før sagde har jeg været Medlem af Apostlenes Kvorum for over 50 Aar; jeg har været bekendt med det under forskjellige Omstændigheder — baade i Modgang og Medgang. Jeg har været bekendt med dem, som have fornegtet Evangeliet og faldt fra Troen, men jeg har ogsaa været bekendt med den Enighed, som har eksisteret iblandt os, og kan derfor sige, at jeg har aldrig truffet saa mange Mænd i Verden, der har udvist en saadan Kjærlighed for hverandre, som Apostlene i denne Kirke, det vil sige, saalænge de forbleve trofaste og bevarede Guds Aand. Vi have selvølgelig ogsaa set Sorgens Dage. Efter at det første Kvorum var organiseret; efter at de havde været Vidner til Englebesøg og Guds Krafts Tilfjendbegivelse, gav nogle af dem efter i Fristelsens Time, og sagde: „Vi have tjent Gud længe nok, og nu maa vi tænke paa os selv.“ De ophørte med at bede til Gud; de ophørte med at tjene Herren, og stillede sig i Opposition til Profeten Josef, Grundlæggeren af det store Sidste-Dages Værk. Hvad var Folgen? De gik til Fortabelse. Deres Kraft forsvandt, Præstedømmet blev taget fra dem, og givet til andre Mænd. Saaledes er det gaaet indtil denne Dag, og vil selvølgelig vedblive i al Evighed. Med al den Kundskab som de vare i Besiddelse af, med al den Kraft der bejælede dem, og alle de Tegn de havde set paa Guds Almægt, vendte de Ryggen til dette Værk. Da var det Sorgens Dage for mig og de trofaste Brødre. Halvparten af de Tolv faldt fra Troen paa en Gang, og

vendte sig mod Josef. Men den Almægtige var med ham og hans trofaste Medarbejdere Brigham Young, Heber C. Kimball og andre stod uroffeligt ved hans Side. De Træfaldne ere i Dag i Andeverdenen uden Præstedomme, Krone, Lys og Velsignelser, som ifølge Forjættelserne ere lovede de Trofaste.

Med disse Undtagelser har de Tolv været enige. Vi vidste, at dette var Guds Bænk, og at Gud havde lagt Apostelembedet paa vore Skuldre; vi vidste — som Josef sagde til os kort før sin Død — at hvis vi ikke satte Skuldrene til Bærket, vilde vi blive fordømte. Ingen Mand kan modtage dette Apostelembede og bære dette Præstedomme, og derefter forkaste det, uden at Guds Forhandelse vil hvile over ham. Det gjør ingen Ting til Sagen, hvilke Opoffringer Gud fordrer af os, vi maa høje os under dem, og forøvrigt sætte vor Tillid og Fortrosthing til ham.

Profeten Josef raadførte sig ofte med Apostlene, og lyttede til vore Argumenter og Meninger. Den Handlefrihed, som Gud vor evige Fader har givet til alle sine Børn, har aldrig blevet taget fra os. Vi gav altid vore Følelser tilkjende frit og usorbeholdent. I Almindelighed vare vore Fæder ens; men om der fandtes noget forskert i dem, vilde han uden Forbehold sige os det. Jeg kan erindre, at en af Apostlene en Gang fremlagde et System for Josef. Tilfældigt sagde han: „Broder Josef, hvad tænker De om mit Forslag?“ Josef svarede: „Broder —, det er et høndigt System, men jeg har en Ting imod det.“ Og hvad er det? spurgte den Anden. „Det er ikke Sandhed.“

Jeg ønsker at minde de Sidste-Dages Hellige om, at Gud forjager Ingen. Han har gennemført sine Hensigter i alle Tidsalbre og som Bro-

der Snow sagde i Dag: han oprejste Fader Abraham til at staa som Hoved for Israel, fordi han var en ædel Mand. Før end han fødtes til denne Jord, indtog han en jaa fremragende Stilling i Himlens Raad, at han blev givet Herredomme her paa Jorden. Han staaer fremdeles som Hovedet for sin Slægt, og vil indtage den Stilling evindeligt. Saaledes med os; Herren vil ikke stufte Nogen. Han har opfyldt sine Løfter indtil denne Dag, og vil vedblive at opfylde dem. Slutnings-scenen eller Enden nærmer sig, og vi kan være forvisjede om, at alle givne Forjættelser vil blive opfyldte. Josef Smith lagde Grundvolden til dette Bænk; han holder Nøglerne til Riget i Dag, og vil gjøre saaledes i al Eviighed. Han udførte sit Arbejde og gif hinsides. Over tyve Apostle have ligeledes fulden deres Virksomhed i denne Sære, og befinder sig nu i Andeverdenen. Men vi ere fremdeles i Kjødets, og have endnu nogle faa Dage tilbage af vor jordiske Løbebane. Vi have fremdeles et Kvorum af tolv Apostle. Naar en Apostel dør eller falder fra, bliver en anden beskikket til at indtage hans Plads. Efter Profeten Josefs Død, tog Præsident Brigham Young Ledelsen af Kirken, og holdt saaledes Rigets Nøgler. Da var det hans Privilegium, at have Forbindelse med Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus, samt at lede Israel. Præsident Young udførte et stort Arbejde, I ere Alle bekendte med det, og Narjagen var den, at Gud var med ham. Han var sandtru og trofast; han var Medlem af det første Kvorum af Apostle; han svigtede aldrig; han stod som en Pille ved Josefs Side til hans Dødsdag; han stred for Guds Bænk, ja længe han levede. Efter hans Død indtog Broder Taylor hans Plads; og naar han forlod denne jor-

disse Sære, blev Ansvaret paalagt mig, for en kort Tid. Det er derfor mit Privilegium at have Forbindelse med Gud, skjøndt kun et ringe Redskab i Herrens Tjeneste. Det er min Rettighed at være fuldt med Guds Kraft, og naar jeg dette er, da skulde mine Raadgivere staa mig bi og understøtte mig. Vi skulde være af et Hjerte og et Sind i alle Anliggender, vedrørende Kirken, timelige og aandelige. Det er mig en Glæde at kunne sige, at dette har været Tilfældet, siden jeg overtog det Kald, som jeg nu beklæder. Nærmest Kirkens Præsidentstab ere de tolv Apostler. Det er deres Pligt at være af et Hjerte og et Sind; at være Et med os, og Et med hverandre. De have deres Rettigheder og Handlefrihed, men naar Kirkens Præsidentstab siger til dem: „dette er Herrens Ord“, eller: „dette er ret“, da skulde de arbejde i Forening med os; thi Guds Lov fordrer denne Enighed.

Det er de Halvhjerdfindsthyes Pligt, at være enige med de tolv Apostle. De Halvhjerdas kaldes af de Tolv til at gaa ud og arbejde i Herrens Vingård, og saaledes arbejde de tilsammen i Enighed. Saaledes, mine Brødre og Søstre, med alle Organisationer i denne Kirke. Enighed skulde gjøre sig gjældende i alle dens Afdelinger. Der skulde ingen Uenighed eller Tvist findes. Om jaadant eksisterer vil Herren være misfornøjet og Bæret hænges. Jeg ønsker, at alle Rørumer af Præstedømmet skal forstaa dette. Det aaroniske Præstedømme skulde være forenet. Her er Biskop Preston. Han staa som Hovedet af det aaroniske Præstedømme; han har to Raadgivere, og de skulde være Et med ham. De skulde virke i Samdrægtighed tilsammen for at fremme deres forenede Interesse og Velsærd. Jeg har ingen Grund til at klage over

Nogen i denne Henseende, men omtaler dette til Alles Belærelse.

Nu, mine Brødre og Søstre, vi skulde være forenede; thi erindre Frelserens Ord: Uden I ere Et, ere I ikke mine.“ Jeg ønsker at formane de Sidste-Dages Helligste til at efterleve dette Princip. Vort Maal er højt. Hvad er det? Det er Guds celestiale Rige. Vi ere gaaede ud fra Verden, fra næsten alle Folkeslag under Himlen — en Opfyldelse af Guds Aabenbaringer. Vi ere samlede til disse Bjergebale, og opfylder Aabenbaringer, der vare givne for Aartusinder tilbage. Jeremias, Ezeiel, Daniel, Esaias og flere af de gamle Patriarker og Profeter have stuet ned igjennem Tiden, ja, ned til vor Dag. De saa vort Zion; de saa vore Templer og vore Tabernakler, byggede „til Skygge om Dagen mod Hede, og til Vd og til Skjul mod Vandstøl og mod Regn.“

Brødre og Søstre, lad os betragte vort sande Forhold. Vort Liv er kun kort; vi ere her kun paa en Mission. Vi ere samlede her fra næsten alle Nationer, en lille Haandfuld af Jordens fjorten Hundrede Millioner Indvaanere. Har Gud forladt sit Folk? Har de himmelske Hærskarer glemt os? Nej, de vaage over os med den dybeste Sympati, og ere bekendte med vore Omstændigheder. Hvorfor skal vi gjenemgaa disse Besværligheder? Fordi dette er Guds Kirke; fordi vi ere Guds Folk. Paulus siger: „Alle, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges“. Dette er de Helliges Arv i enhver Tidsalder. Og lad mig sige til de Sidste-Dages Helligste: Alt er vel med Israæl, om vi kun vil gjøre hvad ret er, og opfylde vore Pligter.

Jeg hørte i Gaar paa de forskjellige Beretninger, som bleve givne af Biskopperne og Andre. Fra disse at

dømme er der, uden Tvivl, Rum for Forbedring i Logan; det samme er Tilfældet i Saltfjøstaden, ja, over hele Territoriet. Israels Eldster, anbettede det hellige Præstedømme, skulde have Selvagtelse nok til aldrig at udføre Noget, der vilde forårsage, at Guds Land skulde forlade dem. Og om de skulde gjøre dette, da maa de omvende sig fra sine Synder, og tjene Herren, for at faa hans Tilgivelse.

Jeg veed at dette er Guds Værk, og, at vi er det Folk, som han har kaldet til at opbygge sit Rige. De Sidste-Dages Hellige have været holdte tilbage i Landernes Verden for de sidste seks Tusinde Aar, og ere sendte til Jorden i denne Tid, for at opbygge hans Rige, og advare Menneskene for de Straffedomme, som forestaar Nationerne. Lad os derfor være trofaste til det Ansvar, som Herren har antroet os. Den Almægtige sagde til Profeten Josef, som Svar paa hans Bøn, naar han var i Liberty Fængsel:

„Se, der ere Mange kaldte, men Jaa udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter hige efter verdslige Ting, og tragter efter Menneskers Ære, saa de glemmer, at Præstedømmets Rettigheder ere nøje forbundne med Himlens Kræfter, samt at Himlens Kræfter kan ikke kontrolleres eller erholdes uden ved Rettskaffenhed.“

Der er ikke en Mand paa Jorden i Dag, som agter og ærer sit Præstedømme, uden han har Himlens Kraft i sig, og kan faa sine Bønner besvarede. Vi skulde leve saaledes, at vi kunde søge den Almægtige om Bistand til at udføre hans Hensigter. Dette er nødvendigt for vor Fremadskriden. Vi leve i en fremadskridende Tidsperiode. Begivenhederne gaar i Opfyldelse, og Herren vil forkorte sit Arbejde i Ret-

færdighed, ellers vil intet Kjød blive frelst. Det gjør intet til Sagen hvad Forsølgelse vi have; ej heller hvad Fordele vore Fjender synes at have vundet over os — betragtet fra et politiskt Standpunkt. Gud holder vore Fjenders og hele denne Nations Skjæbne i sine Hænder. Han regjerer og kontrollerer det Hele. Guds Engle ere rede til at høste Jorden; men Herren vil opfylde sine Løfter.

Enhver Mand der bærer det hellige Præstedømme har Kraft formedelst den Myndighed han indehaver. Det er ved Præstedømmets Kraft at Guds Værk fremmes. Det er gjennem Præstedømmet at Ordinancesser blive udførte, at Menneskene faar deres Synder tilgivne og blive gjenløste. For dette Djemed har Præstedømmet blevet gjengivet til Jorden, og beseglet paa de Trofaste.

Brødre og Søstre; disse ere nogle af de Tanker, som gjennemstrømme mit Sind. Det er Enighed, som Gud fordrer af enhver af os ligesaa Præsidentskabet til det sidste Medlem i Kirken; og om vi sætte os op imod vore Brødre, træde vi paa farlig Grund. Vi skulde allesammen stræbe at gjøre Guds Vilje og arbejde for Evangeliets Udbredelse. Naar vi tale om de Helliges Kjærlighed, vil jeg sige, at Jagen i Verden er bekjendt med den Kjærlighed, som eksisterer iblandt os, og især blandt dem, som beklæder det hellige Præstedømme. Da jeg i mine unge Dage vandrede alene omkring blandt Folket, ved jeg ikke hvad jeg vilde have gjort for at møde et Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund.

Vore Brødre her — Cannon, Snow og Andre — bleve kaldte til at gaa paa Mission, længe førend de vare ordinerede til Apostolembetet. De gif uden Rnur og beviste sig værdige for Gud og Mennesker. Herren kjendte

disse Mænd; de bleve kaldte ved Nabenbaring. Lad os elske og understøtte hverandre, og medens vi leve her i Forkrænkelse opfyld vore Pligter. Vor Belønning er paa den anden Side Sløret, ligemeget hvad enten en Mand er fattig eller rig. Rigdom er farlig, og derfor er det bedre at være fattig end rig; thi om en Mand bliver saa rig, at hans Formue skulde drage ham bort fra Herren, vilde det blive hans Forbandelse. Mange af os have arbejdet for flere Aar i Herrens Vingård, og søgt at frelse vore Medmennesker, og „samle Viggendefæ i Himlen“. Tusinder ere blevene forloste i disse Templer. I have et Tempel her i Logan. Vi ere, ifølge Skrifterne, kaldede til at staa som Frelser paa Zions Bjerg. Disse ere herlige Principer — at frelse os selv, og frelse Andre. O, hvilken herlig Gjerning! Hvad er Verdens Rigdomme? Vi do og efterlade dem her. Men om vi have det evige Liv, og bevare Troen og sejrer, da skal vi finde Fryd og Glæde paa den anden Side Sløret. Mit Hjerte jubler ved Tanken om disse herlige Sandheder.

Det er neppe noget Princip, som har glædet mig mere end Arbejdet for de Døde — Privilegiet at gjenforenes

med vore Fædre, Mødre, Hustruer og Børn paa den første Opstandelses Morgen og i det celestiale Rige. Dette er et herligt Princip, som visse fortjener enhver Dofrelse; thi vort Privilegium er, efterat have fuldendt vor Gjerning i denne Sfære, at vende tilbage til Gud, og glædes i hinandens Selskab. I Forbindelse hermed ville vi mindes hvad Apostelen skriver til Menigheden i Corinth: „hvad intet Dje har set, og intet Dre hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elske.“

Brødre og Søstre, det har været en Glæde for mig, at møde med Eder til Konference og bære mit Vidnesbyrd. Dette er Kristi Kirke. Herren har et godt Folk her — Abrahams Søner og Døtre, hvilkes Liv have været skjult i Herren, og i vidste det ikke. Præstedømmet har gaaet i Arv fra Fader Abraham gennem hans Slægtlinie indtil Tidernes Fyldes Husholdning. Lad os være trofaste, ære vor Gud og prøve paa at holde hans Bud; lad os erindre vore Bønner og opfyld vore Pligter, og maa vi være Et med Gud, Et med den Helligaand og Et med hverandre, er min Bøn for Kristi Skuld. Amen.

Taukesprog. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Fodder.

Salomon.

— Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.

Kristus.

— Vogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneskene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlene.

Kristus.

— Naar Du beder, skal Du ikke være som Djenstfalkene; thi de staa gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.

Kristus.

Den 15de Oktober 1890.

Til de Hellige i Skandinavien.

Hilfen.

Idet jeg indtager dette vigtige og ansvarsfulde Kald, hvortil jeg er blevet befuldmægtiget af Kirkens øverste Præsidentskab, nemlig, at præsidere over den skandinaviske Mission, er det med dyb Erkjendelse af min egen Ufuldkommenhed, at jeg paabegynder dette Arbejde; og i Særdeleshed, da jeg ikke i Lighed med næsten alle mine værdige Forgængere, have forhen haft den Glæde at arbejde blandt Eder. Intet andet end Overbevisningen om, at det var en hellig Pligt fordret af mig, vilde have bevæget mig til at forlade mit behagelige Hjem, min kjære Familie og de Helliges Selskab i Ephraims hvide Dale, og komme til disse langt bortliggende Lande.

I April Maaned 1864 forlod et Selskab Hellige, bestaaende af 973 Sjæle, Liverpool, med det vel bekendte Skib „Monarch of the Sea“, for at begive sig over det store Verdenshav. Af dette Antal Hellige var 703 fra Skandinavien, og iblandt dem befandt Eders hdmgye Tjener sig — den Gang kun et Barn. Fra den Tid har jeg været meget tilfreds med at virke for Guds Sag hjemme i Zion.

De fleste af mine Forgængere i dette Embede, have været ligesom Fædre til de Hellige — bekendte med deres Sæder og Sprog, Svagheder og gode Gjæringer — af lang og omvælsende Erfarenhed i Kirken, thi de have gennemgaaet mange Besværligheder forbunden med Opbyggelsen af det store Sidste-Dages Værk. De Hellige have derfor elsket dem, for det Gode, som de have desformedelt været i Stand til at udføre. I disse Kvalifikationer mangler jeg Erfarenhed, men da jeg er blevet kaldet til dette Arbejde, ønsker jeg at gjøre mit Bedste for Fremmeelsen af Guds Værk i disse Lande, og haaber at de Hellige vil opholde mig og Medarbejdere i deres Tro og Bønner, at vi maatte være vejlede af Guds Aand i vort Arbejde, thi uden dens Vejledning ere vi i Sandhed svage.

Jeg vil ikke undlade at nævne den venlige Modtagelse, som blev givet mig ved min Ankomst til Kjøbenhavn, af vor agtede Ven og værdige Broder, Præsident C. D. Fjeldsted, en Mand I alle elste. Vi kan Alle i Forening sige til ham: „Gud velgigne Dem, Broder Fjeldsted! Maa der søjes til Overbevisningen om, at De har udført alle Deres ansvarsfulde Pligter i denne Mission, en lykkelig Rejse over Hav og Land, og en behagelig Gjenforening af Familie og Venner i vort kjære Bjærg hjem.“

Jeg ønsker at opmuntre de Hellige til med Iver og Ridfærthed at opfylde deres Pligter; og til det arbejdende Præstedømme i disse Lande, lad mig sige: Vær trofaste og nidkjære i at udsprede Evangeliets Sandheder. Lad ingen Sjæl, som endnu maatte sidde i Mørke og Bankundighed blive negtet et Vidnesbyrd om Evangeliet; opjøg nye Arbejdsmarker, og lad Kraften af Eders Kaldelse blive tilkjendegivet, og vær altid vise og forstandige i alle Eders Foretagender. Søg daglig at være i Besiddelse af Guds Aand ved Lydhighed til vor himmelske Faders

Befalinger, og ved Renhed i Tanker, Ord og Gjæringer. Lad ligeledes de, som have annammet Evangeliet blive opmuntrede med vise Raad, Lærdomme og Formaninger, hvilke vil hjælpe dem til at vokse i Guds Raade.

Jeg haaber ved mit Besøg til de forskjellige Konferencer, at blive bekendt med Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed, saa at vi i Fremtiden maa blive i Stand til, at arbejde tilsammen med fuldstændig Enighed. Det skal altid glæde mig, at høre fra de forskjellige Konferencepræsidenter angaaende Fremgangen af Guds Værk i deres respektive Arbejdsmarker.

Maa Gud rigelig velsigne os i vore ringe Bestræbelser, i at udsprede Evangeliets Sandheder, er mit inderligste Ønske og Bøn.

Eders Ven og Medarbejder i Sandhedens Sag

Edward H. Anderson.

Præsident Teasdale's Afskedshilsen.

Apostel George Teasdale, som for de sidste fire Aar har præsidereet over den europæiske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er nu løst fra dette ansvarfulde Kald, og Apostel Brigham Young beskikket som hans Eftertræder.

Det vil uden Tvivl interessere de Hellige i Skandinavien at læse et Uddrag af Præsident Teasdales Afskedshilsen til de Hellige. Han siger: „Følge Herrens Visdom og Raade har det været mit Privilegium, at præsidere over den europæiske Mission i et Tidsrum af fire Aar, og da det nu har behaget ham, gennem sine Tjenere, at løse mig fra denne ansvarfulde Stilling, føler jeg det som min Pligt, at rette nogle Afskedsord til mine elskede Medarbejdere fra Zion, det lokale Præstedomme og de Hellige i den europæiske Mission.

I Forening med vore Brodre have vi virket tilsammen med den broderlige Kjerlighed og gode Følelse, som er Kjendetegnet paa Guds Børn og vor Herres Jesu Kristi Disciple. Frelseren, fhldt med Hengivenhed og Kjerlighed, sagde medens han vandrede her paa Jorden: „En anden Befaling giver jeg Eder, at I skulle elske hverandre.“ Vi have forjagt at leve op til dette Bud. Alle, som have arbejdet paa dette Kontor, med Udgivelsen af det skrevne Ord, have været flittige og udholdende i deres Arbejde, og have saaledes bidraget meget til det Gode som er blevet udført. Missionærerne fra Hjemmet, i Forening med det lokale Præstedomme, have arbejdet med rosværdig Energi; de have været i Besiddelse af Guds Aand, og virket med Interesse for at sprede Sandheden, og givet Tusinder af vore Medmennesker Anledning til at blive bekendte med Evangeliet. Over en Million Skrifter og Bøger ere blevne udsprede blandt Folket, og ved Eldsternes utrættelige Arbejde med at forklare vore Medmennesker om Herrens Vilje til sine Børn, har den Almægtige rigeligen velsignet dem i deres Virksomhed, for hvilket vi ere villige til at give ham Æren.

Vor Erfaring i de sidste fire Aar har været af en ombeklende Natur, men paa samme Tid har den været til vor Velsignelse. Vor himmelske Faders

evige Lærdomme har været fremstillede paa en tydelig Maade for vore Blikke, og formedelst Herrens Naade have vore Hjerter været modtagelige for Kundskab og Forstand. Mange have lyttet til vort Vidnesbyrd, naar vi, hjulde med den Helligaand, have prædiket Rigets Evangelium, og advaret Menneskene angaaende Guds retfærdige Straffedomme, der ere i Bente for Nationerne. Vi have bevist vore Medmennesker, at vi ere deres Venner, og have lært dem Evangeliets evige Principer, hvilke vi have en Overbevisning om, ere himmelske, fordi Gud formedelst vor Lydhighed til Evangeliet, har givet os et levende Vidnesbyrd om Sandheden deraf. Vort Ønske har været, at Alle, som elste deres Frelser og Forsøjer skulde kunne glæde sig ved det samme Øjs, og i de samme Sandheder, som vi have modtaget, og af denne Aarsag have vi søgt at oplyse Folket, saa at de kunde blive forenede med Gud. Vi have Alle haft stor Glæde i vort Arbejde, og prisjet vor himmelske Fader, for at have været agtet værdige til den store Væ, at være Bubbærere af Frelsens Evangelium til Nationerne.

Det forekommer mig, som om det var kun en kort Tid siden jeg ankom hertil, begrundet paa at jeg har været meget interesseret i mit Arbejde, og er endnu langt fra træet af at gjøre Godt for mine Medmennesker. Jeg er meget taknemlig til mine Medarbejdere for behagelig Samvirken i de forløbne 4 Aar, og til de Hellige for deres Velvilje og Imødekommethed, samt til mine Venner for deres Gjæstfrihed og Selfabelighed. Maa Herrens Velsignelse være Eder Alle rigeligen tildelt!

Idet jeg paa det Bedste anbefaler min Aflojer, Præsident Brigham Young, til de Hellige i denne Mission, beder jeg Eder, at bevise ham den samme Agtelse og Hengivenhed, som I have bevist mig, og mit inderligste Ønske er, at Israels Gud maa ledsage og velsigne ham i alle hans Forvaltninger.

Mit Vidnesbyrd har lydt for Eder mange Gange, men jeg ønsker, endnu en Gang, at bære mit Vidnesbyrd til den Sandhed, at Gud har talet fra det Høje, og tilkjendegivet sin Vilje for sine Børn paa Jorden. Det er en uimodsigelig Sandhed at Josef Smith var en Profet, Seer og Aabenbarer — en sand Herrens Tjener, der havde Myndighed fra Gud til at paabegynde Tidernes Fylbes store Husboldning. Formedelst Aabenbaring er Jesu Kristi Kirke bleven organiseret paa Jorden, og Mænd kaldede af Gud til at prædike hans Riges Evangelium, og raabe Omvendelse til alle Mennesker, „thi Himmeriges Rige er kommet nær“. Tidernes Tegn bevise tydelig, at vi leve i de sidste Dage — Timen for Guds Straffedomme. Min Erfaring strækker sig over et Tidsrum af 40 Aar, og jeg veed, hvad jeg taler, vidner om hvad jeg har seet, og hele Verden vil visjelig i Fremtiden komme til Erkjendelse af disse Sandheder.“

Gilsen til de Hellige i den europæiske Mission.

Idet jeg indtager denne ansvarsfulde Stilling, at præsidere over den europæiske Mission, til hvilket Embede jeg er blevet bestiftet af det overste Præsidentkab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er det mit inderligste Ønske og ydmyge Bøn, at jeg, i Lyghed med min værdige Forgjænger, Præsident Teasdale, maa nyde min himmelske Faders Velsignelser. Og da Broder Teasdale

nu er i Færd med at forlade dette Land, for at vende tilbage til sit Hjem i Zion, ønsker jeg ham en lykkelig og behagelig Rejse, samt beder at Guds Betsignelser fremdeles maatte blive ham tildelt i hvilketjohmhelst Arbejde, han af Herrens Tjenere maatte blive kaldet at udføre.

Hvad Fremtiden har i sit Skjød for Nationerne — Godt eller Ondt — er mig ubekjendt, men jeg haaber, ved den Almægtiges Bistand, at blive i Stand til at fortsætte det vigtige Arbejde, som saa dygtigt har blevet varetaget af Præsident Teasdale og hans Medarbejdere i den europæiske Mission. Jeg har ingen væsentlige Forandringer at anbefale for Nærværende, men skal altid søge, at lytte til den stille hvistende Stemme og være i Besiddelse af Guds Aand i Udførelsen af de mange forskjellige Forretninger vedrørende denne Mission; og mit inderligste Ønske er, at have Præstedømmets og de Helliges Tillid, at vi i vor Samvirken maa være velsignede.

Den Fremgangsmaade, som nu benyttes for Evangeliets Udspredelse, i de Distrikter jeg har besøgt, er forskjellig fra den, der blev benyttet for nogle Aar tilbage; og paa enkelte Steder vil Folket ikke lytte til sunde og fornuftige Værdomme, givne af inspirerede Mænd, der tale drevne af den Helligaand. Folkets almindelige Mening, i mange af Englands større Byer, har tillukket Munden paa vore Missionærer, saa at de kan kun nærme sig Folket ved at aflevere Skrifter i deres Huje, med det Haab, at den gode Sæd vil falde i god Jord, og bære Frugt i en nær Fremtid.

Disse Herrens Tjeneres Arbejde er vi tildels bekjendt med; de betale alle sine Rejseomkostninger, og forøvrigt opholde sig ved egne Midler, samt betale for Tusinder af Skrifter, som de saa frivillig uddele blandt Folket — inspirerede med Nidkjærhed, værdig den Sag de repræsenterer — uforsærdet, glade i Modgang, villige at opofre deres egne Midler for at bringe Evangeliets Sandheder til deres Medmennesker. Gud vil visjellig belønne disse trofaste Mænd.

Lad mig sige til mine Brødre: Fortsæt med ufornindsket Nidkjærhed i Udførelsen af de ansvarfulde Pligter, der paahvile Eder, som Budbærere af Livets Evangelium til Jordens Nationer. Mit Hjærte er fyldt med Taknemlighed til Præsident Teasdale, og de mange dygtige Ældster, der have kjæmpet saa mandigt for at lægge Grundvoelden til mange Sjæles Omvendelse.

Efter Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, vil Gud, ifølge den hellige Skrift, tale til Menneskene ved Dvild, Jordskjælv, Krig og Oprør, og Havet skal overstige sine Bredder. Brødre, I ere de Mænd — Guds udvalgte Budbærere, som skulde gaa foran disse forfærdelige Tildragelser, og om I vil bevare Eders Tanker og Sind i Renhed ved et helligt Levnet, da vil den Helligaand brænde i Eders Bryst, og Eders Ord vil gjennemtrænge de Oprigtiges Hjærter; de mægtige Fordomsmure vil falde til Jorden, og Eders Fjender vil ikke mere nedtrykke Eder.

Brigham Young.

Korrespondance.

Præsident E. S. Anderson.

Kjære Broder!

Følge Løfte vil vi nu sende Dem nogle Linjer for at lade Dem vide, at vi ere ankomne til Liverpool.

Som bekendt, forlod vi Kjøbenhavn den 29de sidstleden. Vi maa tilstaa at det var en sand Glæde at se saa mange af vore Venner paa Stationen ved vor Afrejse, der ved deres varme Haandtryk og hjertelige Lykønskninger udviste Venkab, Agtelse og Anerkjendelse for svundne Dage, som vi havde tilbragt iblandt dem.

Vi havde en hurtig og behagelig Rejse over Sjælland til Korsør, og have ikke noget særligt at bemærke desangaaende, kun at det yndige Landskab, som vi ilede over, var meget tiltalende. Omendkjøndt vi ikke kunde betragte det i dets fulde Skjønhed formedelst den skumre Aftendæmring, saa opdagede vi dog den behagelige og milde danske Natur og de yndige Bøgetræer, som ere grupperede saa harmoniskt, hvis løvrige Kroner Maanen paa den østlige Horizont lod sine matte Straaler gjenstråle, for ikke alene at indgøde dybe Betragtninger, men ogsaa ligesom ønske os en behagelig Rejse til vore elskelige Familjer og Hjem i Klippebjergenes Dale. Kl. 10 ankom vi til Korsør og gik ombord paa et tidsmæssigt Skib, som førte os til Kiel, hvor vi ankom den 30te Kl. 5 om Morgenen. Kl. 5,30 fortsatte vi Rejsen og ankom til Hamborg Kl. 8. I Løbet af Dagen besøgte vi jernværdige Steder i denne Stad og vi maa tilstaa at Hamborg i alle Henseender overgik vore

Liverpool, den 4de Oktober 1890.

Forventninger, ja selv Kjøbenhavn staa i mange Retninger langt tilbage i Skyggen.

Om Aftenen gik vi ombord og befandt os straks i Søvnens vederkvægende Arme. Ved Morgengryet af den 1ste ds. oppaagnede vi, og Fingen behøvede at underrette os om, at vi befandt os paa Nordsøen, thi Vinden tudede, Bølgerne brusede og kom os rullende i Møde, ligesom om de ønskede at opsluge Skibet. Saaledes befandt vi os paa et oprørt Hav og bleve vingedede frem og tilbage uden nogen Naade eller Hensyn, og det var med stor Anstrengelse at vi vare i Stand til at holde os fast i vore Køjer. Denne Storm vedblev, saa vi kunde ikke gaa med mere end en tredjedels Fart, men endelig ankom vi til Hartlepool i England den 2den ds. Kl. 9 om Aftenen. Den 3die fortsatte vi Rejsen med Jernbane over det meget romantiske England og ankom til Liverpool Kl. 3 Efterm. Vi bleve hjerteligt modtagne af Brødrene paa Kontoret. Præsident Young beder at hilse, at han nok vil besøge Dem og de Hellige i Skandinavien en Gang næste Sommer.

Præsident Teasdale og Selskab vil gjøre os Rejsefølge, og vi forventer saaledes at faa en behagelig Tid. Kl. 1 i Dag forlader vi Liverpool, og vi vil nu byde Dem og Brødrene paa Kontoret samt alle de Hellige i Skandinavien et hjerteligt Farvel!

Deres med Agtelse forbundne Brødre i Evangeliet

C. D. Fjeldsted. C. E. Petersen.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Malmø afholdtes den 20de og 21de September 1890. Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Ældste C. E. Thorstenen fra Kontoret i Kjøbenhavn, Konferencepræsident T. A. Halgrén, samt Ældsterne N. Nelson, A. Johnson, Nils Nilson, L. K. Petterjon og D. Jensen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste L. K. Petterjon.

Præsident Halgrén bod de Forsamlede velkommen, og foreslog Ældste N. Nelson som Konferencens Striver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Ældsterne N. Nelson, D. Jensen, L. K. Petterjon, Nils Nilson, A. Johnson, S. Jonson og Præsident Halgrén afgave Beretninger om Tilstanden i deres respektive Arbejdsmarker. Ifølge disse vare mange Forsamlinger afholdte og meget Godt udført i det forløbne Halvaar. Tilstanden iblandt de Helliges var i Almindelighed god, Udsigterne for Evangeliets Fremme temmelig lovende og Brødrene selv solte sig meget vel tilfredse over at være Arbejdere i Herrens Vingaard.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter som vare givne, og gav nogle udmærkede Raad og Lærdomme til Missionærene og de Hellige.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste C. E. Thorstenen.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste N. Nelson.

Præsident Halgrén gav en samlet Rapport over Konferencen. Han berettede at have besøgt alle Grænene siden sidste Konference, og bekræftede Sandheden af de Beretninger som vare givne af Græns-Forstanderne. Konferencen tæller for Nærværende 263 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. I det forløbne Halvaar vare 66 Medlemmer emigrerede, og 37 Personer tillagte Kirken ved Daab.

Kirkens Autoriteter blev foreslaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærene beskiftede til deres forskellige Arbejdsmarker; alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Den øvrige Del af Tiden blev benyttet af Ældsterne N. Nelson, L. K. Petterjon, A. Johnson, Nils Nilson, S. Jonson og D. Jensen. Herrens Aand hvilede over Talerne, saa at kraftige Vidnesbyrd bleve afslagne om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i vor Tid, og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, samt Nødvendigheden af at undersøge Frelsensplanens Principer, der vil bringe evig Frelse til Enhver, som vil adlyde og efterleve samme.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Præsident Halgrén.

Eftern. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste A. Johnson.

Ældste C. E. Thorstenen omtalte Menneskets Mission; beviiste at vore Aander havde dvælet i Faderens Nærhed, og at vi ved Jordens Grundfæstelse, da „Morgenstjernerne sang tilhøbe, og alle Guds Børn raabte af Glæde“, vissefelig frydede os for Privi-

legiet at blive sendte til denne Jord, for at igjennemgaa en Prøvestand. Dmtalte Nødvendigheden af at efterleve Guds Bud og Love medens vi ere tilhuse i denne jordiske Sære, og de Trofastes herlige Haab, nemlig, en Gang at dvæle, ikke i et Himmerige uden Tid og Rum, men paa den herliggjorte Jord, under Bestyrelse af Guds Søn.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at dette var antagelig den sidste Velsighed han vilde have, at bære Vidnesbyrd til Folket i Malmø, hvorfor han ønskede at berøre saadanne Sandheder, som kunde staa til et Minde i Fremtiden. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Josef Smiths guddommelige Mission, Præstedømmets Gjengivelse, Kirkens Organisation, Evangeliets Forskyndelse til alle Nationer og Rigets Oprettelse for Israel; opmuntrede de Hellige til Trofasthed, og alle Mennesker til at undersøge Sandheden.

Præsident Halgrén gjorde nogle Slutnings-Bemærkninger, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Takfigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

Et Præstedømsmøde blev ogsaa afholdt, i hvilket gode og nyttige Raad bleve givne til det arbejdende Præstedømme.

N. Nelson,
Striber.

Konferencemoderne i Kjøbenhavn den 27de og 28de September 1890. Tilfede vare følgende Brødre fra Zion: C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission, C. E. Thorstensen og J. A. Hellström, Medarbejdere paa Missionens Kontor, C. E. Peter-son, Præsident for Kjøbenhavns Kon-

ference, samt Eldsterne: A. S. Schou, L. Petersen, J. Petersen, H. P. Miller og M. Nielsen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Koret sang:

„D min Fader, Du som kender.“
Bøn af Præsident C. D. Fjeldsted.

Koret sang:

„Vi glædes og frydes i Sang med
hverandre.“

Præsident C. E. Peter-son bød Missionærerne og de Hellige velkommen til Konferencen, og takkede Søstrene for den smagfulde Dekoration med Blomster og Grønt, hvormed de havde givet Lokalet et meget behageligt og festligt Præg.

Forstanderne for de forskjellige Gréne bleve derefter fremkaldte for at afgive deres Rapporter. James Petersen gav Beretning fra Nordvest Sjællands og Sydvest Sjællands Gréne, M. Nielsen fra Bornholms Grén, L. Petersen fra Nordøst Sjællands Grén og H. P. Miller fra Vernes Grén. Det fremgik af disse Beretninger, at Folket i Almindelighed ere ligegyldige overfor Evangeliets Budskab, dog var Nogle tillagte Kirken ved Daab siden sidste Konferencen, og paa enkelte Steder vare Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse temmelig lovende.

Præsident Peter-son gav Beretning om Kjøbenhavns Grén. Den tæller 278 Medlemmer, og er inddelt i 9 Kredse; i hver af disse var der to Lærere kaldede til at belære de Hellige. Siden sidste Konferencen havde 32 Personer blevet indlemmet i Kirken ved Daab, og Mange undersøgte Evangeliet, saa Udsigterne vare meget lovende. Grénen havde en udmarkt Søndagskole under Bestyrelse af Eldste C. H. Hütteballe; og et vel indøvet Sangkor, der havde bidraget meget til at gjøre

Forfamlingerne opmuntrende og interessante.

Præsident Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed ved at se den Interesse som lagdes for Dagen, jaavel af Hellige som Fremmede, i at besøge vore Forfamlinger. Han bar Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke var organiseret, og at Guds Rige vilde blive oprettet, og at de Hellige om de forblive trofaste indtil Enden, vilde nyde alle Rettigheder lovede de Trofaste.

Præsident Peterjon ønskede de Hellige Lykke og Held i alle deres ædle Bestræbelser, og at de tilsidst maatte blive samlede med Ephraims Børn paa Forjættelsens Land.

Koret sang:

„Zions Kæmper rusted ere.“

Taksigelse af Eldste J. A. Hellsrom.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang:

„Morgenrødens Straaler bryde.“

Von af Eldste J. Peterjen.

Koret sang:

„O Gud, jeg jov saa tryggelig.“

Præsident Peterjon gav en samlet Rapport over Konferencen. Den bestaar af 6 Græne og tæller 447 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. I det forløbne Halvaar vare 48 Personer døbte, 54 emigrerede, 17 udelukte og 6 døde. Kirkens Autoriteter bleve derefter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Misjonærerne besiftede til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Eldste A. S. Schou talte om det herlige Privilegium vi havde, at opholde Profeter og Apostler i vor Tro og vore Bønner; han beviste at disse Mænd vare nødvendige i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Lege-

mes Ophbyggelse.“ Dmtalte Mormons Bog, som en Vereining om det Folk, der for mange Aarhundreder tilbage havde beboet Amerika. Bar Vidnesbyrd om Nødvendigheden af forstet Aabenbaring, og opmuntrede de Hellige til at gaa fremad i det Gode.

Koret sang til Afvæksling:

„Kom Alle, som elske Immanuel
Ravn.“

Eldste E. E. Thorstenjen henlebede de Forfamlendes Opmærksomhed paa den store Forskjel, som er raadende blandt Folk paa det religiøse Omraade, og navnlig med Hensyn til det tilkommende Liv. Frelseren jagde: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Gimmeriges Rige, men den, som gjor min Faders Vilje, som er i Himlene.“ Saaledes er det nødvendig for os at kjende Faderens Vilje, adlyde hans Love, og vandre i et helligt Liv og Levnet, om vi skulde forvente at erholde evigt Liv. Dmtalte de forskjellige Riger og Grader af Herlighed i det Tilkommende og raadede Alle, som endnu ikke kjendte Evangeliets Lærdomme, at underlodge samme.

Koret sang:

„Nu kommer Forløsning for Jorden.“

Taksigelse af Eldste N. F. Græn.

Efterm. Kl. 2.

Koret sang:

„Fader vor paa Himlens Trone.“

Von af Præsident Peterjon.

Koret sang:

„Stor Herren er og til hans Pris.“

Eldste T. A. Halgrén, Præsident for Skaane Konference, ansaa det for et stort Privilegium at leve i disse de sidste Dage, naar Alt skulde blive samlet under et Hoved i Kristo. Dmtalte nogle af Evangeliets forste Principer.

Koret sang:

„Sæden udjaaes i Morgengry.“

Præsident C. D. Fjeldsted jagde, at dette store Sidste-Dages Værk, som vi havde Vren at repræsentere, er beregnet paa at forberede et Folk til Kristi anden Tilkommelse. Dmtalte Guds Væsen og Egenstaber, og beviste at den Almægtige var et virkeligt, personligt Væsen. Var Vidnesbyrd om, at „den eneste, sande og levende Gud“ i Forening med sin Søn, Jesus Kristus, havde aabenbaret sig til Profeten Jofef, og at Kristi Kirke desformedelst var organiseret ved guddommelig Myndighed, og at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser, som fulgte Kirken i Kristi og Apostlenes Dage, ogsaa udmærker den i vor Tid.

Koret sang:

„Den Gamle af Dage, o sig, hvem
er han.“

Taffigelse af Eldste M. Nielsen.

Aften Kl. 6.

Præsident Edw. S. Anderson og tolv Missionærer, der vare ankomne fra Zion i Dagens Løb, vare ogsaa nærværende.

Koret sang:

„O min Fader, Du som troner.“
Bøn af Eldste E. A. Halgrén.

Koret sang:

„Saa sikker en Grundvold.“

Præsident C. S. Anderson udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn. Han folte sin Uindkommenhed til at ivaretage det Kald, som nu var ham anbeforet, men ønskede at stole paa den Almægtige for Bistand. Det var ham lovet, at naar han gjorde hvad han kunde, vilde Gud lægge sin Velsignelse til hans Bestræbelser.

Præsident Peterson oplæste nogle Vers hos Profeterne Amos, Esaias og Jeremias vedrørende Jsrael. Han

sagde: „Herren som har adspredt Jsraelsk fol ogjaa samle det igjen;“ dette er en Forjættelse, som er af stor Interesse og værd vor Opmærksomhed. Vi ere bekendte med, at Jakob kjæmpede med Gud, erholdt hans Velsignelse og fik Navnet „Jsrael“, hvilket berettigede ham til at udtale Velsignelser over sine Børn, og han gav saaledes under Guds Rands Inspiration store og hertige Forjættelser til Jofef. Hans Sæd skulde blive et stort Folk og Kanaans Land skulde blive givet det „til Ejsendom evindeligen“. Jofefs Sønner — Ephraim og Manasse — erholdt ligeledes store Velsignelser, og fornemlig blev Forjættelser givne til Ephraim og hans Sæd. Lagtet store Velsignelser vare udtalte over Jsraels tolv Stammer, gjorde de sig dog skyldige i Gjenstridighed og Ugudlighed, og Folgen blev, at de kom i Landflygtighed og bleve adspredte; men ifølge Profeten Jeremias skal Herren føre „Jsraels Børn op fra Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem, og føre dem tilbage til det Land, som han gav deres Fædre.“ At Jsrael saaledes er blevet adspredt er en uimodsigelig Kjendsgjerning, dog har den Almægtige ikke forglemt sine Børn, thi han har atter lagt sin Haand paa Verket for at indsamle det Overblevne af Jsraels Hus. Til Slutning bar Taleren et kraftigt Vidnesbyrd om Kirkens Organisation, Jsraels Indsamling og Guds Riges Gjenoprettelse, og jagde: „Vi indbyde alle Menneſter til at komme og nyde af de Velsignelser, som ere forjættede Alle dem, der vil vandre i Oprigtighed for Gud.“

Koret sang:

„Naar skal vi vel sees igjen.“

Konferencen sluttede til ubestemt Tid.

Taffigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

N. F. Grén,
Skriver.

Indhold.

Tale af Præsident Wilford Woodruff 17
Red. Anm.: Til de Hellige i Skandinavien . . . 24
Præsident Teasdale's Afstedshilsen 25

Hilsen til de Hellige i den europæiske Mission 26
Korrespondance 28
Konferencemøder 29

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward S. Anderson, Lorengensgade 14, 1ste Sal.

Trust hos F. E. Bording (B. Peterien).